

Подвигът на една костенурка — великанъ

По Хорачно Квиороа

В Буенос-Айресъ живеелъ много единъ човѣкъ, който билъ щастливъ здравъ и работливъ. Единъ денъ, обаче той се разболѣлъ и дѣхаритѣ му казали, че за него има само едно спасение: трѣбва да поминае въ планината. Болниятъ не искалъ и да чуе за това, защото ималъ неурасни братя, за които трѣвало да се грижи. Отъ день на день положението му ставало все по лошо, докато единъ день негова прителъ, директоръ на зоологическата градина, му казалъ:

— Ти си мой приятелъ и единъ добъръ и работливъ човѣкъ. Затова желая да отидешъ въ планината, да подишешъ чистъ въздухъ, да оздравѣешъ — съ една дума искамъ да ти помогна. Ти си отличенъ ловець и ще биешъ два зеброве. А пъкъ азъ ще ти дамъ прекарително пари за убийтъ дивечъ, за да могатъ малкиятъ ти братя да се прехранватъ.

Болниятъ се съгласилъ и отишълъ въ планината, далечъ отъ хората. Тамъ бѣ много топло и той се чувствувалъ добре. Живѣлъ съвсемъ смирно въ гората, хранѣлъ се съ дивечъ и ядълъ много плодове. Слѣлъ подъ дърветата, а когато времето се разваляло, той си правелъ въ петь нинути една колибка отъ плевнови листа. Така живеелъ той и се чувствувалъ много добре. Скоро бледото му лице пакъ почервенѣло, тѣлото му се звекчило и той ималъ винаги отличенъ апетитъ. Веднажъ, тъкмо когато билъ страшно гладенъ, защото отъ два дни не могълъ да убие нищо, навечеръ той видѣлъ на брега на

една широка рѣка огромна костенурка. Скоро забелжалъ, че тя била назирана въ ярема. Макаръ че билъ много гладенъ костенурката му докарала и той решилъ да я пощадя. Трѣбвало този път да се откаже отъ вкусното костенурско месо. Възрвалъ костенурката съ едно ямче и я довѣкълъ до колибката си. Отъ този день той помагалъ майчински грижи за нея. Минали дни и седмици, докато единъ день костенурката оздравѣла малко.

Ала сега благодетельтъ ѝ се разболѣлъ. Втресло го, силитъ му го напустили, всѣки день положението му се влошавало. Не можелъ да се надигне вече отъ леглото си. Жаждата го изжкчавала страшно. Неколко му ѣмвало човѣкъ, който да разбере нѣщата му, но върѣки това той започналъ да говори високо:

— Ще умре, — казалъ той, — самъ съмъ и не мога вече да стана. Няма дори никой, който да ми даде нѣщо за пиене. Ще умре тукъ отъ гладъ и жажда.

И той изгубилъ съзнание. Но костенурката чула и разбрала. И ти си казала: — „Този човѣкъ тогава не ме изжда, макаръ че бѣ много гладенъ. Той не ѣдукаше, а сега трѣбва азъ него да ѣдукамъ.“

Тогваа костенурката тръгнала изъ гората да дери вода. Намбрила една черупка, натъпчила я съ вода и я донесла на болникъ. Следъ това тя събрала сочни корени и трева и благодетельтъ ѝ казалъ безъ да знае кой му носи храната. Всѣки сутринъ костенурката излизала въ гората и не се връщала до тогва докато не бѣ събрала достатъчно зрела за